

Pe temelie tare

Adevăruri creștine fundamentale

Max Billeter

Introducere

Creștinismul există de 2000 de ani. În acest timp s-au spus și s-au scris multe lucruri corecte, dar s-au publicat și unele lucruri false. În aceste 20 de secole, creștinii au făcut multe lucruri bune într-un mod altruist. Dar tot așa de bine, din egoism, s-au făcut în numele creștinismului multe lucruri rele și foarte grave.

Dacă ne gândim la acești 2000 de ani, ne putem întreba: Care sunt de fapt fundamentele creștinismului? Răspunsul ni-l poate da numai Cuvântul lui Dumnezeu. Vrem să cercetăm enunțurile sale sub trei puncte principale:

- 1) În centrul creștinismului stă o Persoană: Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.
- 2) Credința creștină dă un răspuns la întrebările omului.
- 3) Creștinismul adevărat face inima celui care crede fericită.

Isus Hristos, Mântuitorul

În 2 Timotei 1.10, apostolul Pavel vorbește despre *„arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos, care a desființat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea“*. Creștinismul a început deci cu venirea Domnului Isus ca om pe acest pământ. Această apariție a Mântuitorului nostru cuprinde cinci realități, pe care vrem să le cercetăm pe baza vorbirii apostolului Petru în Fapte 2.22-23, 32-33.

„Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea: pe Isus Nazarineanul, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin lucrări de putere și minuni și semne, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum voi înșivă știți, pe Acesta, dat după planul hotărât și preștiința lui Dumnezeu, voi, prin mâna celor nelegiuiți, L-ați răstignit și L-ați omorât. – Dumnezeu L-a înviat pe acest Isus, pentru care noi toți suntem martori. Fiind deci înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți.“

Există următoarele realități:

- a) viața lui Isus Hristos pe pământ
- b) moartea Sa pe crucea de la Golgota
- c) învierea Sa din morți
- d) înălțarea Sa la cer și șederea la dreapta lui Dumnezeu
- e) venirea Duhului Sfânt pe pământ

a) Viața Sa pe pământ

Viața Domnului Isus este prezentată în versetul 22 pe baza a patru adevăruri despre Persoana Sa:

1) Numele Său este *Isus*. Domnul nostru Isus Hristos S-a născut acum aproximativ 2000 de ani ca om adevărat și a trăit astfel pe pământ.

2) Apoi Domnul nostru este numit *Nazarineanul*. El a fost Cel disprețuit. În toată viața Sa a avut parte de împotrivirea multora. Până astăzi El este disprețuit de cei mai mulți oameni.

3) Mai departe se spune că El este *adeverit de Dumnezeu*. Deși oamenii nu L-au primit, Dumnezeu a arătat clar că Omul Isus Hristos a fost fără păcat și n-a făcut niciun păcat. Aceasta este mărturia Cuvântului lui Dumnezeu despre acest Om minunat: adevărat de Dumnezeu ca fiind fără păcat, sfânt și curat.

4) Adevărul lui Dumnezeu *prin lucrări de putere și minuni și semne* arată că acest Om smerit Isus a rămas totdeauna Dumnezeu: atotputernic, atotprezent și atotștiutor. Evangheliile ne confirmă acest al patrulea punct. Odată Domnul a vindecat un orb, și acesta și-a primit vederea. La aceasta, conducătorii poporului Israel au spus: „*Niciodată nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unuia născut orb. Dacă Acesta n-ar fi de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic*“ (Ioan 9.32, 33). Domnul Isus a înviat și trei oameni din moarte: pe singurul fiu al unei văduve din Nain, pe fiica lui Iair și pe Lazăr, la care începuse deja putrezirea. Prin acestea El a dovedit că este Dumnezeu, pentru că viața poate da numai Dumnezeu.

Viața Sa – un exemplu pentru noi

Ce are viața acestui Om să ne spună? Creștinii care au crezut, găsesc în Isus un exemplu minunat, desăvârșit. Este dreptul nostru să-L vedem pe Domnul Isus în Cuvântul lui Dumnezeu, cum a trăit El aici pe pământ, pentru ca apoi să-L urmăm.

În Fapte 3.15, apostolul Petru Îl numește pe Domnul Isus cu numele minunat: *Domnul sau Inițiatorul vieții*. El nu se referă cu aceasta că El este viața veșnică, cum ni-L prezintă scrierile lui Ioan. Ca Domnul vieții, El a fost Conducătorul vieții, aceasta înseamnă unul care merge înaintea altora. El este Modelul vieții pentru fiecare om – o slavă deosebită a Domnului nostru Isus Hristos.

Când Dumnezeu l-a creat pe Adam, El a avut idei exacte cum ar trebui să trăiască acest om pe pământ. Dar știm că prima pereche de oameni a căzut în păcat. De această cădere a fost cuprins tot neamul omenesc care a urmat. Nici măcar un om nu a corespuns în viața sa dorințelor și pretențiilor lui Dumnezeu.

Totuși, în urmă cu circa 2000 de ani S-a născut Isus Hristos. Profetul Isaia a spus profetic cu privire la venirea Domnului: „*El a crescut înaintea Lui ca o odraslă fragedă și ca o rădăcină dintr-un pământ uscat*“ (53.2). Acum era un om aici, care corespundea deplin și în totul așteptărilor lui Dumnezeu. Acesta este înțelesul titlului: Domnul vieții. Sub acest aspect, profetul Isaia Îl numește: *rodul pământului* (Isaia 4.2).

Astfel, viața desăvârșită a Domnului Isus este modelul pentru fiecare creștin. Apostolul Petru este acela care Îl prezintă în prima sa epistolă ca Omul desăvârșit, care este „*lepădat, în adevăr, de oameni, dar ales, prețios înaintea lui Dumnezeu*“. Ceva mai târziu adaugă: „*Hristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcați pe urmele Lui*“ (1 Petru 2.4, 21).

b) Moartea Sa pe crucea de la Golgota

Al doilea adevăr ne este descris în versetul 23 din Fapte 2: Domnul Isus a murit pe crucea de la Golgota. Prin aceasta ne sunt prezentate două adevăruri importante:

1) Dumnezeu **L-a dat** pe Isus Hristos la cruce și în moarte. „*Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu*“ – aceasta înseamnă în moarte (Ioan 3.16). Aceasta este partea lui Dumnezeu – planul Său de dragoste, ca la cruce să se pună temelia mântuirii.

2) La sfârșitul versetului 23 scrie: „pe Acesta... L-ați răstignit și **L-ați omorât.**“ Aceasta este partea omului în legătură cu moartea Domnului Isus.

L-a dat și L-ați omorât: ambele expresii sunt adevărate. Una reprezintă harul lui Dumnezeu, cealaltă răspunderea omului. Ambele adevăruri le găsim mereu în Cuvântul lui Dumnezeu. Ele pornesc de la cei doi pomi din grădina Eden. Linia harului lui Dumnezeu pleacă de la pomul vieții. Răspunderea omului izvorăște de la pomul cunoștinței binelui și răului. Ambele linii duc la Golgota. Punctul culminant al harului lui Dumnezeu este dăruirea unicului Său Fiu pentru noi în moarte. Punctul culminant al eșecului omului în răspunderea sa este omorârea Domnului vieții.

Toate grupurile de oameni s-au unit să-L omoare. Bărbații stimați ai *religiei* conducătoare a acelui timp strigau: „Răstignește-L, răstignește-L!“ Conducătorul *politic*, dregătorul Pilat, L-a condamnat la moartea pe cruce, cu toate că a trebuit să mărturisească că nu găsește nicio vină în Isus. Și Irod, reprezentantul *culturii*, L-a tratat cu dispreț. Toți s-au făcut vinovați de moartea Domnului Isus.

Ce înseamnă moartea Sa pentru noi creștinii?

Pe de o parte, prin moartea Sa pe crucea de la Golgota, Isus Hristos a pus temelia mântuirii pentru noi oamenii. Pe baza morții Sale, Dumnezeu oferă acum fiecărui om mântuirea. „*În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer niciun alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți*“ (Fapte 4.12).

Pe de altă parte, acolo a devenit clar că toți oamenii sunt pierduți. Am dovedit acest lucru prin faptul că L-am omorât pe Fiul lui Dumnezeu. În om nu locuiește nimic bun. Pe Golgota a fost documentată deci corupția totală a omului, dar și baza pe deplin valabilă a mântuirii.

c) Învierea Sa din morți

A treia realitate o găsim în versetul 32 al textului citat. „*Dumnezeu L-a înviat pe acest Isus, pentru care noi toți suntem martori.*“ Adevăratul creștinism are de-a face cu un mormânt gol. Domnul Isus a fost, într-adevăr, înviat de Dumnezeu. El a trăit ca om înviat 40 de zile aici pe pământ. Învierea Sa a fost confirmată de mulți martori. Pavel scrie despre aceasta în 1 Corinteni 15.3-8:

„*Pentru că v-am dat întâi ce am și primit: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; și că a fost înmormântat; și că a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. Apoi S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți trăiesc până acum, iar unii au și adormit. După aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. Și, la urma tuturor, ca unei stârpituri, mi S-a arătat și mie.*“

Învierea Sa – dovada vieții Sale fără păcat

De ce L-a înviat Dumnezeu? Fiindcă astfel mărturisea despre Omul Isus Hristos că a trăit curat și sfânt pe pământ. Acest gând îl dezvoltă apostolul Petru în cuvântarea sa (Fapte 2.27). În acest sens citează din Psalmul 16.10: „*Nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nici nu vei da pe Sfântul Tău să vadă putrezirea.*“ Domnul Isus este Sfântul lui Dumnezeu – iarăși un titlu minunat! De aceea Dumnezeu L-a înviat din morți. În primul rând a vegheat ca Hristosul Său să fie așezat într-un mormânt unde nu a mai fost așezat nimeni, ca să nu ajungă în contact cu putrezirea. În al doilea rând, El a fost înviat de Dumnezeu, pentru că la El nu putea să apară putrezirea, spre deosebire de Lazăr, despre care Marta a spus Domnului: „Deja miroase.“

În Evrei 5.7 este scris: „*El, în zilele întrupării Sale, aducând cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte (și fiind ascultat, datorită temerii Lui evlavioase).*“ Aici este vorba despre clipele din Ghetsimani, unde Mântuitorul nostru Se ruga cu strigăt puternic și cu lacrimi, când vedea în fața Sa lucrarea grea a mântuirii.

În Evanghelia nu citim nimic despre un strigăt. A fost un strigăt mut al Mântuitorului nostru în Ghetsimani, când a văzut că El va fi făcut de Dumnezeu păcat și că va trebui să poarte păcatele noastre. Cu cereri și rugăciuni stăruitoare a adus aceasta înaintea Dumnezeului Său, care putea

să-L scape de moarte. A fost ascultat? Se pare că rugăciunea Lui în grădina Ghetsimani a rămas neascultată. El trebuia să împlinească lucrarea mântuirii și să suporte suferințele în legătură cu aceasta. Datorită temerii Lui evlavioase a fost ascultat în învierea Sa. Dumnezeu nu putea să permită ca Domnul vieții, care în toată viața Sa a corespuns deplin așteptărilor și dorințelor Sale, să vadă putrezirea.

Mărturia vieții fără păcat și curată a Domnului Isus în înviere este de mare însemnătate pentru mântuirea noastră. Viața Sa desăvârșită a fost premisa, ca El să poată pune în moartea Sa temelia pentru mântuirea noastră. Numai Unul, care era fără păcat, a putut fi făcut păcat pentru noi. Numai Unul, care n-a păcătuit niciodată, nici în cuvinte, nici în gânduri, nici în fapte, a putut să poarte păcatele noastre în trupul Său pe cruce.

Învierea Sa – mărturia unei mântuiri desăvârșite

A doua însemnătate a învierii Sale este sigiliul lui Dumnezeu pe lucrarea Sa de mântuire săvârșită. Moartea Sa de ispășire este suficientă pentru un Dumnezeu sfânt, pentru ca El să poată grația păcătoși. *Hristos a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui* (Romani 6.4). La crucea de la Golgota, Dumnezeu, Tatăl, a fost onorat în mod deosebit prin ascultarea Domnului Isus Hristos, care a mers până la capăt. De aceea Dumnezeu Și-a dezvăluit toată slava Sa pentru a-L scoate dintre morți. Pentru că Dumnezeu a recunoscut și a adevărit lucrarea de mântuire a Fiului Său prin învierea Acestuia, putem să fim siguri cu privire la mântuirea noastră.

d) Înălțarea Sa la cer și șederea la dreapta lui Dumnezeu

Versetul 33 din Fapte 2 ne arată a patra realitate: *„Fiind deci înălțat prin dreapta lui Dumnezeu...”* Domnul nostru Isus Hristos a fost ridicat la cer după ce a trăit 40 de zile ca Cel înviat și S-a arătat multor martori.

Luca descrie înălțarea Sa la cer într-un mod foarte impresionant (24.50, 51). Ucenicii au umblat câțiva ani cu Domnul și au asistat apoi plini de consternare la răstignirea și moartea Sa. Acum însă se bucurau, că Învățătorul lor înviase din morți. El i-a condus afară spre Betania, Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat. *„Și a fost că, pe când îi binecuvânta El, a fost despărțit de ei și a fost ridicat la cer.”* Ce au făcut atunci ucenicii? Ei s-au închinat înaintea Lui și s-au întors cu mare bucurie la Ierusalim.

El este, într-adevăr, înălțat prin dreapta sau la dreapta lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură atestă acest lucru în multe locuri. Locul la dreapta este locul de cinste. Așa este și la oameni. Onorăm pe cineva, dacă îi acordăm locul la dreapta noastră. Astfel, Domnul Isus a fost proslăvit în cer de Dumnezeu Însuși, în timp ce i-a spus: *„Sezi la dreapta Mea...”* (Psalm 110.1).

Înălțarea la cer a Domnului Isus ne arată și adevărul că acum este în cer un Om. Creștinismul adevărat recunoaște că Hristos a intrat în cer ca primul Om.

Domnul Isus la dreapta lui Dumnezeu – izvorul nostru de putere

Faptul că știm că Mântuitorul nostru a luat acum acolo sus locul de cinste, ne dă putere. Dacă ne recunoaștem de partea Domnului Isus, vom fi probabil luați în răs de oameni. Aceasta înseamnă dispreț, și acesta nu ne place. Atunci suntem în pericol să adormim și să nu-i mai fim fideli Mântuitorului. Ce păcat!

Dar există un izvor de putere pentru mărturia noastră pentru El, care este activ zilnic: putem să ne amintim că Acela, pe care îl mărturisim oamenilor și care este refuzat de ei, este Același care stă în cer la dreapta lui Dumnezeu. Noi suferim ocară pentru Acela care este prețios, ales de Dumnezeu. Acest lucru ne dă putere să mărturisim mai departe cu credincioșie pentru El.

Domnul Isus ca om în cer – ținta noastră

Faptul că Hristos este în cer ca om are pentru noi creștinii două urmări.

În primul rând, noi suntem deja acum pe pământ oameni cerești. Prin credință, noi suntem legați cu Mântuitorul nostru în cer. Aceasta ne face, chiar dacă mai trăim pe acest pământ, să

avem caracterul de oameni cerești. Cetățenia noastră este în cer. De aceea noi suntem străini pe pământ. Acesta este un adevăr important al creștinismului: patria noastră este cerul, unde Domnul Isus trăiește deja acum ca om.

În al doilea rând, toți credincioșii vor ajunge cândva în cer. Dovada pentru aceasta este El Însuși, care acum este deja acolo sus. Aceasta este tema Epistolei către Evrei. Acolo, Domnul Isus ne este arătat cum a umblat pe acest pământ, încercat în toate ca noi, dar fără păcat. La sfârșit a suferit și a murit la cruce, pentru ca apoi să intre în bucuria care Îi stătea înaintea – în slava strălucită a prezenței lui Dumnezeu (Evrei 12.1-3). În Psalmul 16 ni se comunică aceasta în mod profetic. Acolo sunt descrise anticipat viața, moartea și învierea Domnului nostru. În versetul 11 găsim proslăvirea Sa la dreapta lui Dumnezeu: „*fața Ta este belșug de bucurie, la dreapta Ta sunt desfătări pentru totdeauna.*” Deci putem ști: când Domnul Isus va reveni, și noi vom intra în slava și bucuria cerului.

e) Venirea Duhului Sfânt

„*Și primind de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți*” (Fapte 2.33.). A cincea realitate a arătării Mântuitorului nostru Isus Hristos este venirea pe pământ a Duhului Sfânt ca Persoană divină. După ce Dumnezeu, Fiul, a fost înălțat la cer ca om, a venit jos Dumnezeu, Duhul Sfânt, trimis atât de Tatăl, cât și de Domnul proslăvit. Această promisiune o dăduse deja Domnul Isus, când era adunat împreună cu ucenicii Săi în camera de sus (Ioan 14.18): Nu vă voi lăsa orfani. Vă voi trimite Duhul lui Dumnezeu și prin Duhul voi veni iarăși la voi.

Dumnezeu, Duhul Sfânt, locuiește atât în Adunare, cât și în fiecare credincios (1 Corinteni 3.16; 6.19).

Duhul Sfânt – Conducătorul nostru

Dacă Duhul Sfânt locuiește în Adunare, adică în totalitatea celor mântuiți, El vrea să conducă Adunarea. El este în primul rând izvorul nostru de putere, ca noi să putem înainta împreună în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. În al doilea rând, sarcina Sa constă în a conduce Adunarea în strângerile sale laolaltă.

Același lucru este valabil și pentru fiecare credincios în parte. Duhul Sfânt dorește să ne conducă pe fiecare pe drumul vieții și să ne dea putere să facem voia lui Dumnezeu. Călăuzirea Duhului este un lucru real și se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. (Duhul nu călăuzește niciodată contrar Cuvântului scris al lui Dumnezeu.) Călăuzirea Duhului stă în contradicție atât cu gândirea rațională, cât și cu deciziile sentimentale, fanatice.

Rezumat

Creștinismul adevărat Îl are pe Domnul Isus în centru. Arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos cuprinde următoarele cinci realități: El a trăit aproximativ 33 de ani pe pământ, a murit pe crucea de la Golgota, a fost înviat de Dumnezeu și înălțat ca om în slava cerului. Apoi a venit Dumnezeu, Duhul Sfânt, pe pământ. Cu aceste adevăruri de bază se preocupă adevărații creștini.

Ultimul mesaj al apostolului Petru în a doua sa epistolă, care se adresează și către noi, este: „*Creșteți în har și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie gloria și acum și în ziua eternității! Amin*” (3.18). Dacă ne preocupăm cu Domnul Isus, așa cum ne este arătat în Cuvântul lui Dumnezeu, atunci creștem în harul și în cunoașterea Persoanei Sale spre onoarea și preamărirea Sa.

Pace cu Dumnezeu

Dumnezeu „ne-a mântuit... prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos, care a desființat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie; pentru aceasta am fost rânduit eu vestitor și apostol și învățător al națiunilor“ (2 Timotei 1.9-11).

Arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos aduce omului binecuvântare prin Evanghelie. Harul lui Dumnezeu l-a făcut pe apostolul Pavel o unealtă deosebită, pentru a ne prezenta aceste adevăruri ale mântuirii. El este *vestitorul* care face cunoscut aceste adevăruri. Ca *apostol* conferă celor vestite autoritatea necesară, și ca *învățător* explică adevărul în toate amănuntele. Deci, dacă dorim să ne ocupăm cu adevărurile care reies pentru noi credincioșii din venirea Domnului Isus, atunci trebuie să ne ocupăm în primul rând cu epistolele apostolului Pavel.

Creștinismul adevărat dă răspunsul corect și divin la nevoile elementare ale oamenilor. Aici este vorba pe de o parte despre problema păcatelor noastre, iar pe de altă parte despre problema păcatului moștenit. Epistola către Romani ne arată acestea clar și ne dă, prin Evanghelia lui Dumnezeu, răspunsul la aceste probleme.

Problema păcatelor noastre

„După cum este scris: „Nu este niciunul drept, niciunul măcar; nu este niciunul care înțelege, nu este niciunul care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună nefolositori; nu este niciunul care practică bunătatea, nu este niciunul măcar“ (Romani 3.10-12).

„O dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred: pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui“ (Romani 3.22-25).

„Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am și avut intrare, prin credință, în acest har în care stăm și ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu“ (Romani 5.1,2).

Toți au păcătuit

Psalzii 14 și 53 ne arată că Dumnezeu privește din cer spre pământ pentru a căuta printre creaturile Sale, printre oameni, unul care face binele. El nu găsește nici măcar unul. Niciunul drept, niciunul măcar: aceasta este sentința divină despre noi oamenii. Toți au păcătuit. Dumnezeu spune cu aceasta că toți oamenii au avut gânduri rele, au vorbit vorbe urâte, au făcut fapte rele și au umblat pe căi greșite.

Această sentință a lui Dumnezeu trebuie să o recunoaștem fiecare personal. Pentru a ne determina să acceptăm această stare, Dumnezeu a dat legea, mai ales cele zece porunci. Legea nu este nici temelia îndreptăririi noastre, nici dreptarul vieții noastre. Totuși, cele zece porunci au și în zilele noastre – după 2000 de ani de creștinism – însemnătatea lor. „Știm dar că legea este bună, dacă se folosește cineva de ea potrivit legii, știind aceasta, că legea nu este dată pentru cel drept, ci pentru cei nelegiuți și nesupuși, pentru neevlavioși și păcătoși, pentru cei fără sfințenie și lumești, pentru ucigași de tată și ucigași de mamă, pentru criminali, pentru curvari, pentru homosexuali, pentru răpitori de oameni, pentru mincinoși, pentru cei care jură strâmb și dacă este orice altceva împotriva învățaturii sănătoase“ (1 Timotei 1.8-10). Apostolul Pavel explică prin aceste versete că legea trebuie folosită corect în timpul harului: până astăzi cele zece porunci există pentru a arăta omului că a păcătuit.

Recunoașterea acestei sentințe a lui Dumnezeu asupra noastră este punctul de plecare pentru a primi pacea cu El. Dar ne vine greu să spunem un DA la aceasta. 1 Ioan 3.4 ne poate ajuta să recunoaștem acest lucru: „Oricine practică păcatul practic și nelegiuirea; și păcatul este nelegiuire.“ Acest verset spune cu alte cuvinte: tot ce face un om din voia lui proprie, despărțit de Dumnezeu, este păcat. Pot fi lucrări etice mărețe și frumoase. Dar sentința lui Dumnezeu este:

dacă cineva din voie proprie, independent de Mine, gândește, vorbește, face ceva sau merge pe un astfel de drum, atunci aceasta este păcat.

Un păcătos nu poate ajunge în cer

Ca urmare a păcătoșeniei noastre nu ajungem la slava lui Dumnezeu, adică așa cum suntem, ca păcătoși, nu putem intra în cer. Cu toate că locul în cer este ceva de dorit pentru noi oamenii, nu putem să-l obținem. Ce obținem atunci?

„Dar cât despre fricoși și necredincioși și păcătoși și urâcioși și ucigași și curvari și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte” (Apocalipsa 21.8). Acest cuvânt din Biblie ne arată consecința gravă a vieții fiecărui păcătos. Dacă stăm ca păcătoși înaintea lui Dumnezeu și rămânem în această stare înaintea Lui, nu vom ajunge în slava lui Dumnezeu, ci în iad. Aceasta este exprimarea clară a Bibliei.

Oferta lui Dumnezeu

În această situație Dumnezeu ne face o ofertă: „Fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui...” Dumnezeu cel sfânt care trebuie să pedepsească păcatele, este și un Dumnezeu al dragostei. Pe baza lucrării de răscumpărare a Domnului Isus pe Golgota, păcatele pot fi ispășite și iertate. Prin credința în sângele Mântuitorului, un păcătos este îndreptățit. Dumnezeu a executat judecata Sa divină asupra Domnului Isus, pentru a putea mântui oameni păcătoși.

Primirea acestei oferte

Cum poate fi acceptată personal această ofertă a lui Dumnezeu? Pentru aceasta este necesar ca fiecare om să facă doi pași.

În 1 Ioan 1.9 scrie: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.” Acesta este primul lucru pe care Dumnezeu îl așteaptă de la fiecare om: el trebuie să admită că a păcătuit și să recunoască păcatele sale înaintea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că el numește înaintea lui Dumnezeu toate păcatele de care este conștient. Dacă acceptăm sentința lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre și le recunoaștem în fața Lui, atunci ne pocăim.

În 1 Ioan 5.10. scrie mai departe: „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși; cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său.” Credința în Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, și în lucrarea Sa de salvare, este al doilea pas pe care trebuie să-l facă omul pentru a accepta oferta de mântuire a lui Dumnezeu. Ce este credința? Textul biblic ne dă aici definiția: credința este acceptarea mărturiei pe care a dat-o Dumnezeu despre Fiul Său și despre ce a făcut El pe crucea de la Golgota.

Acceptarea ofertei divine este denumită și ca întoarcere la Dumnezeu. Un om se întoarce la Dumnezeu atunci când se pocăiește și crede în Numele și în lucrarea Domnului Isus.

Rezultate pentru cel care crede

Romani 5.1, 2 ne arată, pe scurt și clar, trei rezultate pentru fiecare care se pocăiește și crede în Domnul Isus. Primul rezultat este în legătură cu trecutul, al doilea cu prezentul, al treilea rezultat se referă la viitor.

1) Cine își recunoaște păcatele și crede în Isus Hristos, este îndreptățit. Ce înseamnă **îndreptățire**? Ea merge mai departe decât iertarea păcatelor. Aceasta o avem când nu mai primim o pedeapsă pentru toate gândurile noastre rele, pentru toate cuvintele noastre greșite, pentru toate faptele rele și pentru toate căile noastre greșite.

Îndreptățirea înseamnă că stăm în fața lui Dumnezeu ca și când n-am fi păcătuit niciodată. Ce fapt măreț pentru inimile noastre! Nu vom uita niciodată, nici în veșnicie, că am păcătuit. Dar Dumnezeu spune: „*Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor*“ (Evrei 10.17).

Un tată avea un fiu, care uneori era neascultător. De fiecare dată când acesta încălca o poruncă a tatălui, acesta bătea cu un ciocan un cui într-o scândură de pe peretele camerei. Când băiatul își dădea seama de neascultarea sa, tatăl scotea cu cleștele cuiul. Aceasta înseamnă iertare. – Când bunicul venea în vizită, mergea mai întâi la perete și număra găurile. Astfel știa de câte ori fusese neascultător nepotul său și de câte ori a fost iertat. Acest lucru nu i-a plăcut tatălui. El a chituit toate găurile și a vopsit scândura. Când a venit data viitoare, bunicul a trebuit să admită că nepotul său nu a fost nici măcar o dată neascultător. Aceasta înseamnă îndreptățire.

Dacă înțelegem aceasta în credință, avem pace cu Dumnezeu. De 2000 de ani există oameni pe pământ care trăiesc în slăbiciune și în împrejurări dificile și au pace cu Dumnezeu. Conștiința lor a obținut liniște, pentru că știu că sunt în ordine cu Dumnezeu. Așa de minunat și de desăvârșit este reglementat trecutul nostru pe baza lucrării de mântuire!

2) Prin Domnul Isus avem în prezent, prin intermediul credinței, și **intrare** în harul în care ne aflăm. Aceasta cuprinde trei puncte: în primul rând suntem aduși într-o relație directă cu Salvatorul. Vorbim acum despre *Domnul nostru Isus Hristos*, pentru că avem o relație personală cu El. În al doilea rând putem să înaintăm zilnic cu El *prin credință*. Trăim într-o relație de credință practică cu Domnul nostru. În al treilea rând avem *intrare la Dumnezeu*. Avem dreptul să ne îndreptăm tot timpul rugăciunile spre El. Ce minunat că oamenii credincioși pot să-i spună lui Dumnezeu tot ce au pe inimă!

Filipeni 4.6 descrie intrarea în acest har în care ne aflăm ca oameni credincioși: „*Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri; și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Hristos Isus.*“ Avem dreptul să mergem la Dumnezeu cu *tot* ce mișcă inimile noastre, nu doar cu necazurile de pe calea noastră de credință și cu greutățile din viața zilnică, dar și cu toate bucuriile care ne mișcă și cu toate binecuvântările datorate de Dumnezeu: totul putem să aducem înaintea Lui în rugăciune.

Cunoaștem această umblare cu Dumnezeu în ascuns, în liniște? Dacă folosim acest drept minunat, vom primi un răspuns minunat: pacea lui Dumnezeu ne va păzi simțămintele și gândurile în Hristos Isus. Nu *noi* trebuie să păzim pacea în inimile noastre. Nu, pacea lui Dumnezeu ne păzește *pe noi*, în timp ce ne liniștește inima și mintea noastră.

În prezent savurăm deci prin credință intrarea la Dumnezeu.

3) În ce privește viitorul, ne laudăm în speranța **gloriei** lui Dumnezeu. Iarășii ne sunt prezentate trei puncte într-o singură propoziție:

- *Ne laudăm*, adică nu ne temem de viitor. Înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu trăiam în teamă permanentă de moarte (Evrei 2.15). Ne era teamă de moarte și de ceea ce urmează după aceea. Acum, această teamă este îndepărtată.

- Acum posedăm *o speranță*, adică avem o cunoștință sigură cu privire la viitor.

- Această nădejde ne dă siguranța că vom intra în *gloria lui Dumnezeu* după viața noastră pe pământ.

Problema păcatului moștenit

„*De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit...*“ (Romani 5.12).

„*Deci acum nu este nicio condamnare pentru cei în Hristos Isus. Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții. Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne*“ (Romani 8.1-3).

A doua problemă a omului este păcatul moștenit. Adam, primul om, a căzut în păcat, și prin aceasta păcatul a intrat în lume. Omul a fost făcut de Dumnezeu foarte bine, dar omul a păcătuit. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune acest lucru.

Ca urmare, moartea a venit în lume, căci plata păcatului este moartea. Și aceasta a trecut asupra tuturor oamenilor. Aceasta înseamnă că prin naștere, fiecare om are în sine păcatul moștenit sau simplu păcatul. El este caracterizat prin două trăsături: prin voia proprie și prin plăcerea rea. Voia proprie lucrează împotriva voii lui Dumnezeu, adică nu face ceea ce-i poruncește Dumnezeu. Plăcerea rea vrea să facă totdeauna ceea ce Dumnezeu a interzis. Acest principiu rău locuiește în fiecare om. Chiar la copiii mici se descoperă păcatul.

Păcatul moștenit este în om și după întoarcerea acestuia la Dumnezeu. Romani 7.17 confirmă acest adevăr: „*Atunci însă nu mai fac eu aceasta, ci păcatul care locuiește în mine.*” Fiecare credincios a constatat cu groază după pocăința sa, că acest principiu rău locuiește în el și îl determină tot mereu să păcătuiască.

Primiți de Dumnezeu

Romani 8.1 ne spune: chiar dacă păcatul mai este în noi, suntem primiți de Dumnezeu. Cine și-a recunoscut păcatele înaintea lui Dumnezeu și a crezut în Numele și în lucrarea Domnului Isus, nu-l va atinge nicio judecată.

Dumnezeu este sfânt și El trebuie să condamne păcatul. Totuși, nu ne poate atinge nicio condamnare, pentru că Dumnezeu ne vede în Hristos pe noi, cei care am crezut. Apostolul Pavel mărturisește tot mereu cu bucurie că suntem în Hristos. Dar el nu vrea să spună totdeauna același lucru. Aici spune că unul care a crezut, cu toate că mai are păcatul în el, este deplin păzit de săgețile judecății divine, pentru că Dumnezeu îl vede în Domnul Isus.

La vârsta de 12 ani am recunoscut păcatele mele înaintea lui Dumnezeu și am crezut că El mi le-a iertat. Astfel, am sperat că păcatul a dispărut din mine. Dar el era încă acolo și mă determina să păcătuiesc iarăși. Eram foarte nefericit. Atunci m-am mai întors o dată la Dumnezeu în speranța că plăcerea rea va dispărea. Din păcate, ea era tot acolo. Șase ani n-am avut siguranța mântuirii. La 18 ani am înțeles acest verset. Dumnezeu îmi spunea: cu toate că păcatul este încă în tine și rămâne în tine, te-am primit pe deplin, pentru că te văd în Hristos păzit de judecata divină.

Eliberare de păcat

Romani 8.1 ne arată deci poziția noastră principală înaintea lui Dumnezeu. Următorul verset are de-a face cu viața practică a creștinului. Ca oameni întorși la Dumnezeu trebuie să știm că în noi există acum două legi. Pe de o parte este legea păcatului și a morții. Aceasta înseamnă: păcatul mai este în noi și vrea să ne facă tot mereu să păcătuim. Înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu am fost sclavi acestui principiu rău. Dar și pentru cei care cred, păcatul este o lege puternică, o putere care trage în jos.

Prin viața nouă avem încă o lege în noi: legea duhului de viață în Hristos Isus. Natura nouă dorește să aducă roadă pentru Dumnezeu. Acest gând îl găsim în Romani 7.4: „*Ca să fiți ai Altuia, care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu.*” Aceasta este cea de-a doua lege în cei care au crezut.

Și acum ceea ce este cel mai important: legea duhului de viață în Hristos Isus este mai puternică decât legea păcatului și a morții. Acest lucru este confirmat în Romani 8.2 prin cuvântul *eliberat*. Legea nouă a duhului de viață este dominantă; ne-a eliberat de legea păcatului.

Legea atracției pământului și legea aerodinamicii ilustrează aceasta. Un avion greu de câteva tone stă pe pământ. De ce? Legea atracției îl ține pe pământ. Imediat ce decolează, se aplică o altă lege: legea aerodinamicii. Aceasta învinge legea atracției pământului și avionul greu se ridică de pe pământ. Aceasta este o imagine despre ceea ce este capabil cel care crede.

Noi putem într-adevăr să trăim conform legii duhului de viață în Hristos Isus. Practica noastră pare să contrazică uneori acest adevăr. Dar credința îl înțelege. Acesta este secretul unei vieți de biruință ca creștini. Dar rămâne un exercițiu zilnic atât timp cât trăim. Fie că suntem tineri în

credință, fie ne aflăm la mijlocul vieții sau am ajuns la capătul vieții noastre, totdeauna vom avea acest exercițiu de credință.

Un om care a crezut nu mai este *în carne*, dar poate încă să trăiască potrivit *cărnii*, adică el poate încă să păcătuiască. Știm aceasta din Cuvântul lui Dumnezeu și, din păcate, și din experiența tristă, personală. A trăi potrivit *cărnii* înseamnă *egoism*. Dar Dumnezeu dorește acum de la noi cei care am crezut să trăim potrivit Duhului; iar aceasta înseamnă *Hristos*. Dacă propria noastră persoană, adică onoarea noastră, nevoile noastre stau înaintea noastră, vom trăi potrivit legii *cărnii*. Dar când *Hristos* stă înaintea noastră, vom trăi potrivit Duhului.

Temelia eliberării

În versetul 3 din Romani 8 ne este arătată temelia pe care Dumnezeu poate primi oameni în care mai locuiește păcatul și de ce nu-i mai atinge nicio condamnare pe aceștia. Legea dată prin Moise n-a putut face aceasta, cu toate că este bună. De aceea se spune: „*Ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu a făcut.*” Pentru că păcatul locuiește în noi și duce mădularile noastre la păcătuire, legea nu ne poate ajuta.

De aceea Dumnezeu a făcut ceva: „*trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne.*” El a trimis deci pe *propriul Său Fiu*. Această denumire deosebită a Domnului Isus – este unul din titlurile Sale – apare în Noul Testament doar de trei ori. De două ori în Romani 8: L-a dat pe *propriul Său Fiu* (versetul 3) și nu L-a cruțat pe *propriul Său Fiu* (versetul 32). Apoi mai găsim în Fapte 20.28 că Dumnezeu Și-a câștigat Adunarea prin sângele *propriului Său Fiu*. Dumnezeu a trimis posesia Sa personală – ceea ce avea mai de preț –, Fiul Său, ca om pe acest pământ.

Ce înseamnă „*în asemănare cu carnea păcatului*”? Când Domnul Isus a devenit om și a trăit aici pe pământ, a arătat în exterior exact ca oamenii în care era păcatul. Aceasta a fost o umilință adâncă a Domnului nostru. În El nu era niciun păcat, dar în arătarea Sa exterioară nu S-a deosebit de oamenii păcătoși din jurul Său.

Mai departe citim: „*și pentru păcat*”. Acesta a fost motivul principal al venirii lui Isus Hristos, Salvatorul nostru, acum 2000 de ani. El a venit și ca să Se ofere poporului Israel ca împărat. Scopul cel mai înalt al venirii Sale a fost descoperirea Dumnezeului și Tatălui Său. El a putut spune: „*Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl*” (Ioan 14.9). Dar de fapt, motivul a fost să rezolve la crucea de pe Golgota problema păcatului.

În cele trei ore de întuneric când Domnul Isus a fost răstignit pe cruce, El a purtat păcatele noastre. Acest lucru l-am văzut deja. El a suportat judecata asupra faptelor noastre rele, pentru a rezolva problema omului. Dar s-a întâmplat mai mult. Acolo, El a fost făcut păcat. Dumnezeu S-a întors de la El, pentru că nu poate vedea păcatul. El a condamnat păcatul în Domnul Isus, pentru ca noi cei care credem să fim eliberați de păcat. Dumnezeul cel sfânt a judecat în El principiul cel rău, cu toate că în El nu era păcat. Nu ne putem da seama ce dureri îngrozitoare au fost acestea pentru Mântuitorul nostru. Dar putem să-i mulțumim, că a suportat această judecată pentru noi.

Rezumat

Ce minunat! Dumnezeu ne-a făcut o ofertă atât de minunată în Numele Domnului nostru Isus Hristos și pe baza lucrării Sale desăvârșite!

Cine a primit această mântuire poate să știe: Dumnezeu mă vede ca și când nu aș fi păcătuit niciodată. El are siguranța: chiar dacă păcatul este încă în mine, nu mai există pentru mine nicio condamnare. El a găsit odihna pentru conștiința sa, căci este convins: tot ce a avut loc în viața mea este rezolvat în fața lui Dumnezeu. Am acum tot timpul intrare liberă la El. Dacă viața mea se termină aici pe pământ, atunci voi merge în prezența lui Dumnezeu și cu ochii unui nou trup Îl voi vedea pe Mântuitorul meu. Ce va fi atunci!

Împreună vom cădea înaintea Lui, Îl vom slăvi și Îl vom adora pentru ceea ce a făcut la crucea de pe Golgota!

Bogăția creștinului

Dumnezeu „...ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu potrivit faptelor noastre, ci potrivit propriului Său plan și harului care ne-a fost dat în Hristos Isus mai înainte de timpurile veacurilor“ (2 Timotei 1.9).

„Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos; după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste; El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit; în El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor, după bogățiile harului Său, pe care l-a făcut să prisosească față de noi în toată înțelepciunea și priceperea, făcându-ne cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ; în El, în care am și primit o moștenire, fiind rânduiți dinainte, după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale, ca să fim spre lauda gloriei Sale, noi, care am sperat dinainte în Hristos; în care și voi, auzind cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, în care, de asemenea, crezând, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii, care este arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea posesiunii dobândite, spre lauda gloriei Sale.

De aceea și eu, auzind de credința în Domnul Isus care este în voi și de dragostea voastră față de toți sfinții, nu încetez să mulțumesc pentru voi, amintind de voi în rugăciunile mele, ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, să vă dea duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui, luminând ochii inimii voastre, ca să știți ce este speranța chemării Lui, ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți și ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în cele cerești, mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; și a pus toate sub picioarele Lui și L-a dat Cap peste toate, Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți“ (Efeseni 1.3-23).

Introducere

Fundamentele creștinismului ne arată mai întâi o Persoană: este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Prin venirea Sa pe pământ și prin moartea Sa la cruce, El a creat temelia pe care Dumnezeu poate întâmpina nevoia omului după pacea cu El. Și acest adevăr ține de credința creștină și ne este arătat în Epistola către Romani. Învățătura acestei epistole o putem intitula cu expresia din capitolul 1.1: Evanghelia lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel rezumă învățătura Epistolei către Romani în Efeseni 1.7 în ordine inversă. Acolo citim: „În El (în Hristos) avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor, după bogățiile harului Său.“ În primul rând, păcatele noastre sunt iertate, în al doilea rând suntem eliberați de sclavia păcatului. Temelia pentru aceasta este sângele Domnului Isus, care a fost vărsat la cruce. Evanghelia lui Dumnezeu ne arată cum Dumnezeu a rezolvat problemele omului vechi, ale omului înainte de pocăință. *Bogățiile harului lui Dumnezeu* au lucrat aceasta.

Epistola către Efeseni se realizează ca învățătură Epistolei către Romani și ne explică ce dăruiește Dumnezeu omului nou, adică omului după pocăința sa. Pentru mulți copii ai lui Dumnezeu este suficient să știe că problema păcatelor lor este rezolvată și nu mai merg în iad. Aceasta este într-adevăr o realitate minunată – este bogăția harului lui Dumnezeu. Dar apostolul Pavel se roagă în versetul 18, ca ochii inimii noastre să fie luminați pentru a recunoaște ce ne-a dăruit Dumnezeu în Hristos. Aceasta trebuie să fie de mare interes pentru toți care au crezut în El ca Mântuitor personal. Dumnezeu a vrut să dăruiască credinciosului ceva nou și să facă inima sa fericită în Hristos. Aceasta este *gloria harului lui Dumnezeu* (versetul 6).

Adevărurile despre Persoana Domnului nostru Isus Hristos sunt în strânsă legătură cu ceea ce ne este dăruit în El. Acesta este marele subiect al Epistolei către Efeseni despre Persoana Domnului Isus: El a murit, a înviat din morți și ocupă acum locul la dreapta lui Dumnezeu în cer. După întoarcerea Domnului în cer, a venit jos Duhul lui Dumnezeu. Bogățiile creștinului își găsesc temelia în moartea Mântuitorului nostru. Dar ele îi sunt date prin învierea și înălțarea la cer a Domnului nostru și prin venirea Duhului Sfânt pe pământ.

În Efeseni 1 ne este prezentată o plinătate de adevăruri. Acest capitol pare la prima vedere a fi greu de înțeles. Dar dacă ne dăm seama de punctele principale, pe care Duhul lui Dumnezeu le-a așezat în aceste două lungi propoziții, atunci multe se vor lămurii. Aici ni se prezintă în trei moduri ce reprezintă bogăția creștinului:

a) În versetul 18 apostolul scrie despre speranța chemării. Avem aici primul punct: *chemarea creștină*.

b) Mai departe se spune în versetul 18 despre bogăția gloriei moștenirii Sale. Acesta este cel de-al doilea punct: *moștenirea sfinților*.

c) În versetele 22 și 23 găsim al treilea punct: *Adunarea lui Dumnezeu*.

De fapt, în Efeseni 1 totul se învârtă în jurul acestor trei teme, care formează punctele cheie ale bogăției creștinului.

Chemarea creștină

În versetele 4 și 5 ne sunt arătate amănunte referitoare la chemarea creștină. Ce înseamnă ea? Chemare nu înseamnă aici simplu să chemi pe cineva la tine, ci a așeza pe cineva într-o poziție. Această poziție nouă are două laturi pentru credincios.

Filiațiune

În primul rând, credinciosul este chemat să stea în Hristos sfânt și fără pată înaintea lui Dumnezeu, în dragoste (versetul 4). Prin nașterea din nou, creștinul a primit viață nouă și natura divină. Când apostolul Petru vorbește despre viața practică în părtășia cu Domnul, folosește expresia „*care aveți parte de natura divină*”. Pe scurt: noi am devenit copiii lui Dumnezeu. Această expresie nu este aici, dar este realitatea din versetul 4. Deja în timpul Vechiului Testament au existat oameni care au recunoscut că sunt păcătoși și care apoi au crezut în Dumnezeu. Dar niciunul dintre ei nu a avut această chemare creștină – alegerea înainte de întemeierea lumii. Planul lui Dumnezeu a fost să introducă oameni în familia Sa divină, să facă din ei copii ai Săi.

Există două caracteristici pentru un copil al lui Dumnezeu. Pe de o parte savurează dragostea Tatălui. Aceasta este prezentată în mod deosebit în scrierile lui Ioan. „*Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu*” (1 Ioan 3.1). Ca și copii ai lui Dumnezeu stăm în razele dragostei Tatălui nostru divin.

Pe de altă parte, un copil al lui Dumnezeu trăiește spre bucuria Tatălui ceresc. Ne-am gândit vreodată la acest lucru? Tatăl nostru Se bucură să aibă pe pământ oameni slabi ca și copii, în care El vede în Hristos propriile Sale trăsături. Dumnezeu este sfânt și fără pată, și gândurile inimii Sale sunt dragoste. Acum El vede în Hristos oameni credincioși, care sunt sfinți și fără pată, în dragoste. Ce bucurie are Tatăl ceresc cu privire la copiii Săi! Aceasta este una din laturile chemării.

Înfiere

A doua latură a chemării este înfierea noastră. Care este diferența între filiațiune și înfiere? Ambii termeni sunt așa de asemănători, și totuși nu înseamnă același lucru. Noi devenim copii ai lui Dumnezeu când primim viața lui Dumnezeu. În schimb, înfierea noastră stă în legătură cu locuirea în noi a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Romani 8.14 ne arată aceasta: „*Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu*.” Noi suntem deci copii

ai lui Dumnezeu prin viața divină pe care o avem și suntem fii ai lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt care locuiește în noi. Ambele ne-au fost dăruite de Dumnezeu în Domnul Isus.

În Cuvântul lui Dumnezeu, înfierea are de-a face întotdeauna cu rațiunea, cu judecata; de altfel, și din punct de vedere negativ. Apostolul Pavel vorbește de două ori în Epistola către Efeseni și în Epistola către Coloseni despre fiii neascultării. Nu toți oamenii necredincioși sunt fiii neascultării; dar toți se află în relație cu fiii neascultării. Aceștia sunt oameni care conduc spre rău, cei care păcătuiesc cu bună știință. Cei care au crezut au fost aduși cu toții la înfiere. „Înfierea“ este exprimată în alte limbi prin cuvântul „adopte“.

Înfierea are de asemenea două aspecte. Ea înseamnă pe de o parte a înțelege gândurile Tatălui (versetul 5), pe de altă parte a-L reprezenta în chip vrednic pe Tatăl aici pe pământ. Când vrem să înțelegem ce înseamnă filiațiunea, atunci să ne gândim la un copil mic care este spre bucuria tatălui și savurează dragostea acestuia. Dacă vrem să înțelegem ce înseamnă înfierea, trebuie să ne gândim la un copil mare care se interesează de dorințele tatălui.

Când începem să ne interesăm de dorințele Tatălui nostru ceresc, atunci aflăm practic ce este înfierea. Ca și copiii ai lui Dumnezeu avem marele privilegiu să mergem tot timpul cu necazurile noastre la El și să i le prezentăm în rugăciune. Dar am mers la Tatăl nostru ceresc să-L întrebăm ce preocupă inima Sa? Aceasta este înfiere. Când întrebăm de interesele Sale, atunci El ne arată o Persoană care umple inima Sa și cerul Său: singurul Său Fiu preaiubit. Atunci El va avea părtașie cu noi despre Fiul Său. Aceasta așteaptă Tatăl.

Al doilea aspect al înfierii – reprezentarea lui Dumnezeu aici pe pământ – ne este prezentată în Romani 8.19: „*Pentru că și creația așteaptă cu dorință vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu.*“ Acesta este un cuvânt profetic în legătură cu venirea Domnului Isus în slavă cu ai Săi. Atunci Îl vom însoți și Îl vom reprezenta într-un mod desăvârșit pe Dumnezeu și Tatăl nostru înaintea oamenilor. Ca fii ai lui Dumnezeu avem deja astăzi misiunea să fim reprezentanți demni ai Tatălui nostru ceresc.

Rezumat cu privire la chemarea creștină

Filiațiunea și înfierea au de-a face cu viața veșnică și cu Casa Tatălui – patria noastră veșnică. Copiii și fiii lui Dumnezeu au viața veșnică și în ei locuiește Duhul lui Dumnezeu. Prin El, ei sunt conduși spre ținta minunată, veșnică, spre Casa Tatălui. Această locuință necreată, veșnică a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt este viitorul copiilor și fiilor lui Dumnezeu. Cu aceasta se află în legătură chemarea noastră.

Dacă am înțelege chemarea creștină, aceasta are consecințe pentru viața noastră ca credincioși. Tot ce ni se spune în Cuvântul lui Dumnezeu despre poziția noastră trebuie să aibă un efect practic. Apostolul ne arată aceasta în partea a doua a Epistolei către Efeseni. El spune către aceia care sunt copii și fii ai lui Dumnezeu: Umblați în dragoste; umblați ca niște copii ai luminii și umblați ca înțelepți (Efeseni 5.2, 8, 15). Noi umblăm în dragoste în timp ce răspândim dragostea lui Dumnezeu. Noi înaintăm ca și copii ai luminii în timp ce respingem hotărâți tot ce este împotriva lui Dumnezeu, a Cuvântului Său și a voii Sale. Dacă unim lumina și dragostea în practică, atunci umblarea noastră va fi impregnată de înțelepciune. Acestea sunt, pe scurt spus, urmările practice ale chemării noastre.

Moștenirea sfinților

Apostolul explică în Efeseni 1.9-11 ce este moștenirea. Ea este o taină, de altfel ca și chemarea. În scrierile apostolului Pavel, prin taină se înțelege de regulă un adevăr, care încă nu a fost vestit în Vechiul Testament.

Apostolii au primit aceste adevăruri prin descoperire de la Dumnezeu și au fost însărcinați să ne comunice în scris aceste adevăruri inspirate de Duhul lui Dumnezeu. Versetele 3-5 din Efeseni

3 confirmă acest gând: apostolului i-a fost făcută cunoscut prin descoperire taina, „...care în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duh.“ El vorbește deci în capitolul 1.9 în legătură cu moștenirea despre o taină, pentru că aici ne sunt arătate adevăruri pe care nu le găsim în scrierile Vechiului Testament.

Hristos, Moștenitorul principal

În versetul 10, apostolul declară că Domnul Isus este Moștenitorul principal: „...să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ.“ El a mers ca Om în cer după lucrarea de mântuire și după ce a fost înviat. Acolo, El este pus acum ca Moștenitorul principal peste cer și peste pământ. Aceasta totuși nu este o taină, pentru că s-a profetizat despre ea deja în Vechiul Testament. În Psalmul 8.5, 6 citim: „L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii și L-ai încununat cu glorie și cu onoare. L-ai făcut să stăpânească peste lucrările mâinilor Tale.“ Prin lucrările mâinilor Sale se referă la tot ce este creat în cer și pe pământ. Astfel, în Vechiul Testament s-a profetizat că Domnul Isus este pus ca Om peste cer și peste pământ.

Noi suntem împreună moștenitori

Care este taina în legătură cu moștenirea? Hristos, Moștenitorul principal, nu ia singur în posesie moștenirea, ci cu noi, cei care am crezut. În versetul 11 se adaugă: „în care am și primit o moștenire“. Noi suntem împreună moștenitori ai Domnului Isus și vom domni împreună cu El peste cer și pământ. Domnul Isus Hristos va fi pus ca Om împreună cu noi în împărăția de o mie de ani peste îngerii din cer și peste oamenii de pe pământ. Apostolul Pavel vorbește în 1 Corinteni 6.3 despre aceasta: „Nu știți că noi îi vom judeca pe îngeri?“ Aceasta înseamnă că noi împreună cu Hristos vom avea o lucrare de administrare peste îngeri. În Apocalipsa 20.4 scrie: „și ei au înviat și au împărțit cu Hristos o mie de ani“. Moștenirea cuprinde deci administrarea peste îngeri în cer și peste oameni pe pământ. Domnul Isus va prelua această moștenire cu noi ca împreună moștenitori cu El.

Partea de moștenire

Partea de moștenire are de-a face cu creația, adică cu universul, cu cerurile create și cu pământul creat. Un frate a spus odată: chemarea este ceea ce este deasupra noastră, iar moștenirea este ceea ce este dedesubtul nostru. Deasupra noastră este Casa Tatălui și dedesubtul nostru este creația: cerul și pământul, îngerii și oamenii. Moștenirea stă în legătura cu o lucrare viitoare, care o vom exercita cu Hristos, spre deosebire de chemarea care ne va da o casă în viitor.

Din versetul 14 se vede clar că moștenirea noastră, creația, a fost dobândită prin moartea Domnului Isus. El a murit, ca să împace toate lucrurile (Coloseni 1.20). Pe temelia lucrării Sale a dobândit universul. Dar creația nu este încă eliberată: ea suferă încă sub urmările păcatului. De aceea se spune: „pentru răscumpărarea posesiunii dobândite“. Aceasta va avea loc în viitor. Domnul Isus va reveni cu ai Săi în putere și slavă pentru a elibera aproape pe deplin de urmările păcatului moștenirea care Și-a dobândit-o prin lucrarea de la Golgota. Atunci va prelua partea de moștenire și va domni asupra ei o mie de ani.

Efecte practice

Ce consecințe practice are aceasta pentru noi? Dacă vom primi în viitor o așa mare lucrare de administrare cu Hristos, atunci vrem ca ceea ce Domnul ne-a încredințat aici pe pământ să administrăm corespunzător. Și despre aceasta vorbește apostolul în a doua parte a Epistolei către Efeseni. Acolo suntem îndemnați ca în căsnicie, în familie și la lucru să fim fideli. În loc să fim luați de valorile acestei lumi, putem să păstrăm principiile lui Dumnezeu în viața de căsnicie și de familie, la școală și la muncă. Să ne străduim să ne comportăm în toate privințele vieții, cum

dorește Dumnezeu de la noi. Acesta este și subiectul textului din 1 Corinteni 6. Corinteni se certau între ei. Apostolul le-a spus: nu știți că îi veți judeca pe îngerii? El spunea cu alte cuvinte: dacă în viitor veți îndeplini o așa mare lucrare, atunci comportați-vă deja de acum vrednici și corecți. Deci și partea de moștenire viitoare are efecte practice asupra vieții noastre.

Adunarea lui Dumnezeu

În Efeseni 1.20-22, apostolul Pavel vorbește mai întâi despre Hristos. Dumnezeu L-a înviat din morți, L-a așezat la dreapta Sa și i-a supus totul. Isus Hristos este deja acum din punct de vedere juridic Capul peste tot universul. În această poziție de cinste, ca și Cap peste tot, El este dat Adunării. Însuși Hristos reprezintă măreția Adunării, pentru că El, ca și Cap peste tot ce a creat, este cadoul Adunării. Pentru că Hristos este Capul ei, ea preia o poziție minunată și înaltă.

Ce este Adunarea lui Dumnezeu?

Până acum am observat două bogății ale creștinului: chemarea noastră și moștenirea noastră. Ambele au o natură individuală: a fi copii și fii și a administra moștenirea împreună cu Hristos sunt bogății personale ale creștinului. Acum aflăm că noi posedăm și ceva împreună cu toți răscumpărații.

Adunarea lui Dumnezeu nu este o oarecare organizație religioasă întemeiată de oameni. Ea nu este nici o oarecare clădire din lemn sau piatră. Nu, Adunarea sau Biserica lui Dumnezeu este totalitatea răscumpăraților de la Rusalii acum circa 2000 de ani până când va veni Domnul Isus pentru răpire. Toți care au crezut în acest timp în Domnul Isus aparțin Adunării lui Dumnezeu. Ei formează împreună această Biserică. Acesta este unghiul vizual cel mai mare al Adunării conform Cuvântului lui Dumnezeu. Așa ne este ea arătată în versetele 22, 23.

Adunarea lui Dumnezeu se formează în acest timp minunat de har. Când ultima piatră, adică ultimul credincios este adăugat acestei clădiri, atunci Domnul Isus va veni pentru răpire. Atunci El va ridica Adunarea Sa în slava cerului și o va conduce în Casa Tatălui.

Biserica lui Dumnezeu este deja acum pe pământ desăvârșită din punct de vedere al poziției, dar încă nu este completă. Aceasta este Adunarea lui Dumnezeu: formată în timp, dar în caracterul ei este divină și veșnică. Ea își are casa în locuința veșnică a lui Dumnezeu, în Casa Tatălui, și va exista în veșnicie.

Adunarea – Trupul și Mireasa lui Hristos

Hristos și Adunarea sunt prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu în diverse moduri. În versetele 22-23 se spune mai întâi că Adunarea este *Trupul Său*. Hristos este Capul, iar Adunarea, Trupul Său. Mai departe citim că Adunarea este *plinătatea Celui ce umple totul în toți*. Aici vedem o altă prezentare: Hristos, bărbatul – Adunarea, soția. Când Dumnezeu a creat primii oameni, l-a făcut prima dată pe Adam. Apoi, când a văzut că nu este bine ca omul să fie singur, a făcut din coasta lui Adam o femeie. El i-a adus-o lui Adam, ca ea să-i fie un ajutor. Adam și soția sa Eva sunt o imagine slabă a realității că Adunarea este plinătatea Aceluia care umple totul în toți.

Este important să recunoaștem ambele moduri de cercetare, ca să înțelegem și cele două mari caracteristici ale Adunării. Capul și Trupul ne arată *unitatea în sfințenie*; bărbatul și femeia ne arată gândul măreț: *dragostea*. Adunarea, formată din toate mădulele ei, formează cu Hristos o unitate deplină. Acest lucru este valabil și pentru mădulele. Unitatea este gândul măreț despre Hristos, Capul, și Adunarea, Trupul Său. Mai departe, Adunarea este adusă într-o relație de dragoste cu Domnul Isus Hristos. A fi femeie, după Cuvântul lui Dumnezeu, înseamnă să iubești și să fii iubită. Acest fapt minunat se referă și la Adunare.

Adunarea este plinătatea lui Hristos

Adunarea are pe de o parte o poziție înaltă, pentru că Hristosul ei este dăruit ca și Cap peste toate. Pe de altă parte, ea are o lucrare măreață. Ea trebuie să fie plinătatea lui Hristos, care umple totul în toți. Această slujbă demnă o va primi în veșnicie.

În Apocalipsa 21.1, 2 citim: „Și am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai era. Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei.” Aceasta este Adunarea, care în caracterul ei este divină și veșnică. În veșnicie, ea va avea sarcina să fie plinătatea Domnului Isus.

Textul din Efeseni 3.20-21 arată clar acest lucru: „Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.” Veacul veacurilor este starea veșnică. Astfel, Adunarea este învrednicită în veșnicie să prezinte slava lui Hristos.

Responsabilitate comună

Am văzut acum adevărul minunat al Adunării lui Dumnezeu (versetele 22, 23). Aceasta este partea noastră comună – toți credincioșii de la Rusalii până la răpire formează împreună Adunarea lui Dumnezeu. Aceasta are o consecință practică pentru noi, toți cei răscumpărați. Dumnezeu dorește pe de o parte ca noi să înțelegem ce este Adunarea lui Dumnezeu, și pe de altă parte să punem în practică acest adevăr, în timp ce ne adunăm într-o localitate ca Adunare. Nu este vorba să întemeiem o oarecare organizație religioasă, ci să ne strângem în toată simplitatea, conform gândurilor lui Dumnezeu, ca Adunare într-o localitate.

Dacă mergem astfel împreună pe cale, atunci facem aceasta în deplină unitate cu Hristos în sfințenie. Și unitatea dintre noi trebuie să fie completă și să fie în legătură cu menținerea sfințeniei lui Dumnezeu. Deci ne strângem în jurul Domnului Isus și facem aceasta în părtășie practică cu alți răscumpărați din alte locuri, care de asemenea doresc să se adune astfel. Nu este ușor, să spunem și să facem aceasta în ultimele zile ale mărturiei creștine. Dar acestea sunt gândurile lui Dumnezeu.

În acest mod putem forma o mărturie colectivă pentru Dumnezeu. Fiecare creștin trebuie să fie personal o mărturie pentru Domnul său în această lume. Acest lucru este important. Dar există pentru noi creștinii și o mărturie comună. Putem fi aceasta doar atunci când ne strângem ca Adunare. Pe drumul personal și colectiv există batjocură și dispreț. Dacă avem parte de această batjocură, să știm: Este batjocura Aceluia care a devenit Om, pentru ca El să sufere și să moară la crucea de la Golgota și astfel să dobândească pentru Sine prin sângele Său Adunarea. Este o mărturie pentru Numele Său cel sfânt.

Încheiere

Să dea Domnul har să înțelegem aceste gânduri minunate! Să lăsăm ochii inimii noastre să fie luminați, ca să ne bucurăm de aceste bogății ale lui Hristos! Atunci vom exclama: Doamne, ce bogăți suntem în Tine! Totul ne este dăruit în El, Mântuitorul nostru. Dacă ne preocupăm într-un mod duhovnicesc și clar cu acestea, vom trăi cu bucurie consecințele practice pentru viața noastră personală și comună. Domnul ne va da putere să facem aceasta.

Cuprins

Introducere

Isus Hristos, Mântuitorul

a) Viața Sa pe pământ

Viața Sa – un exemplu pentru noi

b) Moartea Sa pe crucea de la Golgota

Ce înseamnă moartea Sa pentru noi creștinii?

c) Învierea Sa din morți

Învierea Sa – dovada vieții Sale fără păcat

Învierea Sa – mărturia unei mântuiri desăvârșite

d) Înălțarea Sa la cer și șederea la dreapta lui Dumnezeu

Domnul Isus la dreapta lui Dumnezeu – izvorul nostru de putere

Domnul Isus ca om în cer – ținta noastră

e) Venirea Duhului Sfânt

Duhul Sfânt – conducătorul nostru

Rezumat

Pace cu Dumnezeu

Problema păcatelor noastre

Toți au păcătuit

Un păcătos nu poate ajunge în cer

Oferta lui Dumnezeu

Primirea acestei oferte

Rezultate pentru cel care crede

Problema păcatului moștenit

Primiți de Dumnezeu

Eliberare de păcat

Temelia eliberării

Rezumat

Bogăția creștinului

Introducere

Chemarea creștină

Filiațiune

Înfiere

Rezumat cu privire la chemarea creștină

Moștenirea sfinților

Hristos, Moștenitorul principal

Noi suntem împreună moștenitori

Partea de moștenire

Efecte practice

Adunarea lui Dumnezeu

Ce este Adunarea lui Dumnezeu?

Adunarea – Trupul și Mireasa lui Hristos

Adunarea este plinătatea lui Hristos

Responsabilitate comună

Încheiere